

(B. sp. 1109) afgivet $\frac{8}{6}$. 3. beh. $\frac{10}{6}$ (F. sp. 4639). Lovforslagets *stadfæstelse udsat* efter begæring af over $\frac{1}{3}$ af folketingets medlemmer i henhold til grundlovens § 73, stk. 2.

I september 1945 og august-september 1946 førtes i Reykjavik forhandlinger mellem en dansk og en islandsk delegation om forskellige spørgsmål i forbindelse med bortfaldet og afviklingen af den i den dansk-islandske forbundslov af 30. november 1918 indeholdte overenskomst, som blev ophævet 1944. Herunder kom man fra islandsk side (men uden for forhandlingernes ramme) tilbage til det gentagne gange tidligere fra islandsk side fremførte, men hidtil afviste ønske om *overlevering til Island af de i Danmark beroende islandske håndskrifter og museumsgenstande* udover den afgivelse af håndskrifter m. v. af arkivmæssig karakter samt af museumsgenstande, som fandt sted henholdsvis i 1927 og 1930.

Undervisningsministeriet afviste de fremsatte islandske ønsker, men efter at sagen var blevet fremdraget i folketinget i efteråret 1946, nedsatte ministeriet under 13. marts 1947 en kommission med den opgave at fremkomme med en redegørelse for de hensyn af politisk, historisk og retlig samt almen kulturel og videnskabelig art, som naturligt måtte skønnes at burde tages i betragtning ved afgørelsen af spørgsmålet. Kommissionen afgav betænkning i oktober 1951 og afviste énstemmigt tanken om udlevering af *museumsgenstande* ud over dem, der allerede var afgivne som gave til Island i 1930, mens den med hensyn til *håndskrifterne* afgav den ønskede redegørelse og hertil knyttede nogle afsluttende bemærkninger, hvori en række mindretal udtalte deres opfattelse af, hvad der eventuelt kunne tænkes afgivet.

Der blev ikke umiddelbart efter betænkningens afgivelse indledet forhandlinger om udlevering af håndskrifter. Først i 1954 blev spørgsmålet om en løsning af håndskriftsagen berørt over for Island. Der fremsattes da fra dansk side nogle tanker til overvejelse gående ud på, at håndskrifterne skulle være dansk-islandsk fællesje og bestyres af en af begge landes regeringer nedsat kommission. Den del af håndskrifterne, som indholdsmæssigt alene eller i overvejende grad vedrører Island og islandske forhold, skulle placeres som en samling i Island, mens den del af håndskrifterne, som indholdsmæssigt er af fælles nordisk karakter eller alene vedrører de andre nordiske lande, skulle forblive i København.

En løsning af sagen efter disse retningslinjer kunne Island ikke gå med til og overbragte i marts 1954 den danske regering sit afslag. Håndskriftsagen har herefter i en årrække af den danske regering været betragtet som ikke værende aktuel.

Der er siden 1954 på mange måder fortsat givet udtryk for det stærke islandske ønske om udlevering af håndskrifter fra danske samlinger, og ved det her omhandlede lovforslag ønskede regeringen at